

Profesor RYCHLÉ POTRESTÁNÍ

Hned po probuzení jsem měl ten den vysloveně divnej pocit. Jako kdyby se mělo schylovat k nějakýmu průšvihů. Chvíli jsem usilovně přemýšlel, co to může bejt a pak jsem ten pocit vykopal pootevřeným oknem na ulici. Sluníčko svítilo, do prázdnin už jen pár tejdnu, co lepšího si může takovej osmák přát. Rychle jsem zaplašil ranní chmury, spáchal hygienu, navlík se do džínových kraťasů a trika, na nohy jsem obul svý oblíbený sportovní šify a vyrazil směrem k matičce škole přesně tak, abych před zvoněním na první hodinu seděl v lavici.

Vzhledem ke svý vejšce parkuju až úplně vzadu, takže mě ten vzdělávací proces aspoň tolik nezvádá, jako kdybych votíral jazykem tabuli z první lajny. Dopoledne se táhlo jako čerstvě nalepená žvejkačka po linu a já se nemoh dočkat, až zazvoní konec poslední hodiny, protože už na třetí jsem byl domluvenej s Fárou, že mě sveze na svý zánovní mašině. No a na panelce před starym lomem mi ten pekelněj stroj svěří, abych si vyzkoušel, jaký to je, řídit něco jinýho než horskáče. Samozřejmě, že mi při tom bude dejchat na záda z tandemu, ale to mi vůbec nevdá, jelikož je mi jasný, že samotnýho by mě na tý motorce jet nenechal.

Z dopoledního programu stál za zmínku akorát tělák, při kterým jsem docela slušně zbrousil svýho odvěkýho kámoše Lukiho, předstíraje snahu uspět v osobním souboji při florbalu. Ten se samozřejmě nenechal dlouho pobízet, fláknul s florbalkou o zem a už se na mě sápal s rukama zaťatýma. Náš tělocvikář Sejval je ovšem jiná váhová kategorie, takže jeho úmysly rychle zpražil a ten mameluk jen syknul, že ve sprchách uvidim. Vztek ho ale do konce hodiny přešel, a protože je to opravdu kámoš, tak se zmoh jen na to, že ve sprše smotal mokrej ručník, a když jsem se k němu otočil zády, švihnul mě s nim přes půlky. Zařval jsem jak tygr, ale Luki byl už v trapu.

Tragická předtucha se začala naplňovat až poslední hodinu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo bejt něco jinak – přírodopisář Papoušek nás už dávno nezvládá - takže je rád, když dorazíme všichni do hodiny a nebouráme během výuky školu svým hulákáním. Je fakt, že příchod do třídy se zvoněním mi nějak nevyšel, ale, po pravdě řečeno, moc jsem se s tím netrápil. Popad jsem za kliku dveří u třídy, otevřel, zamumlal cosi jako: „Promiňte pane učitelí, nestih sem to...“ a bleskově jsem se sunul ke svýmu místu vzadu, když vtom mě zarazil zvučnej, chlapskej hlas: „Ale podívejme se, pán neví, kdy má chodit do hodiny“. Zůstal jsem stát, jako by mi vyhlásili štronzo a stočil jsem pohled ke katedře. Místo Papouška tam stál vysokej nabouchanej atlet neurčitýho věku, v nejlepší formě a rozhodně nevypadal na měkotu. „Ale pan učitel Papoušek...“ vykotal jsem zaraženě. „...je nemocný a do konce roku ho budu zastupovat!“, dopověděl mi přísným hlasem atlet

za katedrou. „ A ty jdeš pozdě, nemáš omluvu a navíc...“, sjel pohledem k mým adidaskám „... nejsi přezutý. Takže tě ve 14 hodin očekávám v kabinetě, kde si promluvíme o tvém potrestání“. Neumím si to vysvětlit, ale při jeho posledních slovech mým tělem projela zvláštní vlna vzrušení. To byl ovšem jen mžik, protože jsem si hned uvědomil, že moje odpolední vyjížďka s Fárou je v ohrožení „Sím, pane učiteli, né!“, snažil jsem se co nejpokorněji zažadonit. „Dál se o tom teď nebudeme bavit“, odpověděl mi rychle. „Ostatně, dlouho tě určitě nezdržím“, dodal a tak zvláště přimhouřil oči... Rychle jsem zasedl do lavice a celou hodinu už jsem ani nemuk.

Krátce po druhý hodině jsem zaklepal na dveře přírodopisného kabinetu – království učitele Papouška. Vstoupil jsem do místnosti přečpaný vycpaninama, obrázkama rostlin a jinýma pomůckama, kde za pracovním stolem starýho přírodopisáře seděl nový učitel. „Tak pojď, už na tebe čekám“, zavelel a hned pokračoval: „Jdeš znovu pozdě a opět nejsi přezutý, vidím, že tě budu muset opravdu přísně potrestat.“ Sklopil jsem pokorně oči a zul se ze svých parádních bot, takže jsem tam stál jen v bílých ponožkách. „Jak se vlastně jmenuješ?“, zeptal se mě. „Milan Vlasák, pane učiteli.“ „Hm, a jak tě táta doma trestá, Milane, když něco provedeš?“, zeptal se a znovu tak zvláště přimhouřil oči. „No, jak kdy, někdy mi zakáže kompa, někdy nesmím ven, někdy mi jenom domlouvá“, odpověděl jsem po pravdě. „Aha“, protáhnul tajemně, „a trestá tě táta taky někdy tělesně?“, položil další otázku zvláště pomalu a já cítil, jak se mi v trenýrkách začíná probouzet život a zároveň mi na čele vyvstávají kapičky potu. V tu chvíli jsem si teprve všimnul, že jeho ruka spočívá na předmětu položeným na stole a ten předmět je asi na malíček tlustej a necelej metr dlouhej. Nemohlo bejt pochyb o tom, že je to čerstvě uříznutej prut. Naprázdno jsem polknul a špitnul :“ Někdy mě seřeže řemenem.“ „Já osobně jsem pro tělesné tresty, Milane“, řekl rázně a prut uchopil do pravačky. „Takže to nebudeme protahovat. Mohl bych sice něco zapsat do tvé žákovské knížky a zvát rodiče do školy, ale já bych navrhoval to vyřídit teď hned a tady!“ Pocítil jsem opět vzrušení v trenýrkách a téměř nezatelně jsem přikývl. „Dobrá“, pokračoval suverénně, „ takže za přezůvky dostaneš 10 ran přes trenýrky, za pozdní příchod do hodiny 15 ran na holou a za to, že jsi přišel pozdě na poškolu dalších deset na holou.“ Udělal významnou pauzu, abych měl čas to strávit, ale na souhlas určitě nečekal. Vstal od stolu s prutem v ruce, ukázal na stůl s vycpaninama a přikázal mi: „ Tak, orla a sokola polož na okno, spusť si kalhoty a přehni se přes stůl.“

Odložil jsem dravce, postavil se čelem ke stolu, rozepnul kraťasy a spustil je ke kolenům. Protože jsem cítil, jak se mi vepředu napínají trenýrky vzrušením, rychle jsem se položil horní polovinou těla na desku stolu, abych tím kamufloval ztopoření. Učitel se ke mně postavil zleva, vyhrnul mi trošičku tričko tak, aby zadek v černých bavlněných trenýrkách už nic jinýho nezakrývalo, a seznámil mě s pravidly: „Takže každou ránu si nahlas odpočítáš, nebudeš se kroutit, jinak nějakou ránu přidám, a doufám, že nebudeš křičet jako baba.“ „To určitě nebudu“, hlesnul jsem odevzdaně. Od mého příchodu do kabinetu až do chvíle, kdy jsem tam byl připravenej na nářez se spuštěnýma kalhotama, uplynuly maximálně tři minuty. „Tak se drž“, poznamenal

a už jsem uslyšel hvízdnutí vzduchem a první rána dopadla na můj zadek. Lehce jsem sebou trhnul, ale zatnul jsem zuby a ustál to bez problémů. Dokonce to bolelo míň, než jsem čekal. „Jedna“, vzorně jsem zahlásil. „Výborně, nelekni se, trošku přidám na intenzitě, ano?!“ , řekl učitel a už jsem slyšel další hvízdnutí, jak prut prosvištěl vzduchem. Tentokrát byla bolest mnohem silnější, takže jsem si kousnul do ruky, abych neskučel a musel jsem uznat, že učitel má trénink, protože se umí trefovat přesně tak, aby si současně užívaly obě půlky mého štíhlého zadečku. „Dvě“, houknul jsem a cítil, jak se začínám potit. V tom ale už na cílovou plochu dopadla další rána... „Tři!“ I každou další jsem zahlásil podle pravidel a zatínal jsem zuby, abych nebyl za nějakou sušinku.

Prvních deset ran bylo za chvíli za námi, zadek už mě slušně páčil a každá rána štípala jak deset čertů. Teď učitel na chvíli prut odložil a řekl mi: „Tak Milane, budeme hned pokračovat dál, ale nejdřív udělej to, co máš.“ „Jo, jasně“, odpověděl jsem, narovnal se a chytil oběma rukama za svoje bavlněný spodní prádlo. Trhnutím jsem ho poslal za krtašama někam do oblasti kolen a bylo mi jasný, že teď jde do tuhýho. Na mojí už lehce zdevastovanou prdelku budou teď dopadat další rány a ona už nebude mít vůbec žádnou ochranu. Znovu jsem se položil na desku stolu a rovnou jsem si přichystal dlaň k puse, abych se do ní moh při další ráně zahryznout.

Učitel už měl znovu prut v ruce, opět mi povytáhl tričko, aby odhalil celej zadek a zahlásil: „Pokračujeme – dvacet pět na holou!“ Hned na to mi na holých půlkách přistála první rána. Bolest mi projela celým tělem a cejtil jsem, jak se mi začíná nalejvat jelito. „Jedna“, pípnul jsem a uvolnil na chvíli svaly. Ale to už prut podruhé dosednul na místo určení, což můj zadek kvitoval dalším jelitelem a pekelně štíplavou bolestí. „Dva“, odpočítal jsem statečně, ale můj hlas už zněl trochu chraplavě. Učitel sázel v pravidelných intervalech na můj holej zadek dohodnutej počet ran, já se musel přemáhat čím dál víc, ale nechtěl jsem se před nim shodit, takže jsem držel a jen zatínal a povoloval svaly.

Když přišla dvacátá čtvrtá rána, uvědomil jsem si, že už to budu mít brzy za sebou a v duchu jsem si děkoval za to, že jsem ho nepřesvědčoval, aby mi dal spíš poznámku, protože to by stopro znamenalo od fotříka dostat zákaz pohybu venku na celej víkend. No a to raději slíznu vejřez – i když -tenhle teda stál za to.

Ale to už prosvištěl prut vzduchem po pětadvacátý, já zahlásil: „Pětadvacet“, a moh jsem se narovnat. Samozřejmě, že po vzrušení už nebyla ani stopa, přeci jen bolest ho potlačila, ale aspoň jsem se nemusel bát otočit k učiteli čelem. Natáh jsem si opatrně přes napuchlej zadek trenky a riflový krtašy. Učitel už se netvářil přísně a naopak se usmíval: „Choval ses statečně, a to se mi líbí. Dobře si pamatuj, že já kázeňský prohřešky trestám takhle. Takže teď jsme vyrovnaný a všechno dobrý.“ Natáh ke mně ruku a já ji chlapsky stisknul. „Děkuju, pane učiteli“, řekl jsem. „Není za co, Milane“, odpověděl a dodal: „teď asi budeš muset pár nocí spát na břicho, ale aspoň si budeš pamatovat, že mě zlobit nebudeš, jasný?“ „Já si to pamatovat budu“, souhlasně jsem přikývnul a bylo mi jasný, že to je ta největší pravda, jakou jsem za

poslední dobu z pusy vypustil. Dál jsem na nic nečekal a než bys řek švec, zmizel jsem z kabinetu.

www.spankboy.cz